

KÝM JE PRO NÁS JEŽÍŠ KÝM JSME MY V JEŽÍŠI

DESET SLOV O NÁS A O KRISTU

1. KDO JE PRO NÁS JEŽÍŠ: KRISTUS KRÁL

Když Ježíš přišel do končin Cesareje Filipovy, ptal se svých učedníků: "Za koho lidé pokládají Syna člověka?" Oni řekli: "Jedni za Jana Křtitele, druzí za Eliáše, jiní za Jeremiáše nebo za jednoho z proroků." Řekl jim: "A za koho mne pokládáte vy?" Šimon Petr odpověděl: "Ty jsi Mesiáš, Syn Boha živého." Ježíš mu odpověděl: "Blaze tobě, Šimone Jonášův, protože ti to nezjevilo tělo a krev, ale můj Otec v nebesích. A já ti pravím, že ty jsi Petr; a na té skále zbuduji svou církev a brány pekla ji nepřemohou. Dám ti klíče království nebeského, a co odmítneš na zemi, bude odmítnuto v nebi, a co přijmeš na zemi, bude přijato v nebi." Tehdy nařídil učedníkům, aby nikomu neřekli, že je Mesiáš.

Matoušovo evangelium 16,13-20

Jak by asi lidé odpověděli dnes? Kdo je Ježíš pro současného člověka? Moudrý učitel, morální vzor, sociální reformátor, revolucionář, divotvorce, dobrý člověk, Boží posel, duchovní rádce, pomocník? Popřípadě vlastně nikdo - protože mi je lhostejný? Otázku, kdo Ježíš byl a kým je dnes pro nás, si lidé kladou už 2 000 let: odpověď je důležitá pro každého člověka osobně i pro společnost. Ježíš se ptá také nás: „Za koho mě považují lidé kolem tebe? A za koho mě považuješ ty?“ Jak zní moje osobní, třeba i nepravověrná odpověď? Ježíše každopádně zajímá, je pro něj důležitá. Je důležitá pro mě: podle ní budu směřovat svůj život.

Petrovi Bůh zjevil: Ježíš je Syn Boží, Mesiáš. Mesiáš znamená hebrejsky „pomazaný“, řecky Christos, počestněně Kristus. Židé tímto titulem označovali své krále z dávných dob - Saula, Davida, Šalamouna ad. -, ale také velekněze, kteří sloužili Bohu v chrámu, a proroky, Boží posly. V Ježíšově době Izrael živořil v područí římské říše, někteří Židé proto, povzbuzováni slovy Písma, očekávali příchod definitivního Krále – Mesiáše – Krista. A Petr nyní říká: „To jsi Ty, Ježíši! Očekávaný král, nový ‚David‘ a ‚Šalamoun‘, a mnohem víc: Ty osvobodíš Izraele!“

Ježíš je Pán: víme, koho máme poslouchat. A víme, že se nemusíme bát. Ani smrt nás neudrží ve své moci: on je Mesiáš - Král všech králů a Pán všech pánů, Pán dokonce nad životem i nad smrtí!

2. KDO JE PRO NÁS JEŽÍŠ: KRISTUS UKŘIŽOVANÝ

Od té doby začal Ježíš ukazovat svým učedníkům, že musí jít do Jeruzaléma a mnoho trpět od starších, velekněží a zákoníků, být zabit a třetího dne vzkříšen. Petr si ho vzal stranou a začal ho kárat: "Buď toho uchráněn, Pane, to se ti nemůže stát!" Ale on se obrátil a řekl Petrovi: "Jdi mi z cesty, satane! Jsi mi kamenem úrazu, protože tvé smýšlení není z Boha, ale z člověka!" Tehdy řekl Ježíš svým učedníkům: "Kdo chce jít za mnou, zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mne. Neboť kdo by chtěl zachránit svůj život, ten o něj přijde; kdo však ztratí svůj život pro mne, nalezne jej.

Matoušovo evangelium 16,21-25

Ježíš je Kristus. Tak to Petrovi zjevil nebeský Otec. A přece Petr nic nepochopil. Myslel si, stejně jako lidé kolem: „Mesiáš přece nemůže prohrát, nemůže být spoután, umučen krutým způsobem, jakým Římané popravují uprchlé otroky a vzbouřence. Mesiáš nepřátele Izraele naopak zničí a vyžene! A vlastní lid ho nemůže zradit. Bude přece suverénním a milovaným vládcem Jeruzaléma!“ Ale Ježíš mluví jinak: tajemně, nepochopitelně, a přece srozumitelně. Mluví o zradě, porážce, smrti, mluví o svém *utrpení*. Ježíš je Mesiáš, který jde na popravu. Nemyslitelné! Ježíš je Kristus, který si na zádech nese pomyslný – a za čas skutečný – kříž.

Právě tak je Ježíš Mesiášem, Králem: jako poražený! Právě jako bezmocný vládne. Právě jako oběť vítězí. A kdo chce jít za ním, kdo chce mít podíl na jeho mesiášském království, musí se pokořit a jít za ním touhle prostou, zvláštní cestou. Co znamená patřit takovému Mesiáši? Petr nevěděl. Víme to my? Známe celý Ježíšův příběh, víme, že jeho cesta vedla na kříž; a dál ke vzkříšení. Ale poznat ho doopravdy, říká Ježíš, to stojí člověka život, celý život. Možná ho nějak znám dnes, možná ho jinak poznám zítra a za rok. Určitě ale potřebuji strávit celý život jemu v patách, na jeho křížové cestě: Dělat věci tak, jak je dělal on; jít poslušně v jeho stopách. Ztratit život, vydat život jemu, abych život získal – život s ním, jeho život.

Tímto skrytým, zvláštním způsobem je Ježíš Mesiáš. Takto pokorně vládne lidskému srdci, on Král králů: tak, že mu věříme a jdeme za ním, a máme tak skutečný život. Tímto zvláštním způsobem mu smím patřit a poznávat ho.

3. KDO JE PRO NÁS JEŽÍŠ: PŘÍTEL LIDÍ

Jednoho dne učil a kolem seděli farizeové a učitelé Zákona, kteří se sešli ze všech galilejských a judských vesnic i z Jeruzaléma. Moc Páně byla s ním, aby uzdravoval. A hle, muži nesli na nosítkách člověka, který byl ochrnutý, a snažili se ho vnést dovnitř a položit před něj. Když viděli, že ho nepronesou zástupem, vystoupili na střechu, udělali otvor v dlaždicích a spustili ochrnutého i s lůžkem přímo před Ježíše. Když viděl jejich víru, řekl tomu člověku: "Tvé hříchy jsou ti odpuštěny." Zákoníci a farizeové začali uvažovat: "Kdo je ten člověk, že mluví tak rouhavě? Kdo může odpustit hříchy, než sám Bůh?" Ježíš však poznal jejich myšlenky a odpověděl jim: "Jak to, že tak uvažujete? Je snadnější říci 'Jsou ti odpuštěny tvé hříchy', nebo říci 'Vstaň a chod?' Abyste však věděli, že Syn člověka má moc na zemi odpouštět hříchy," řekl ochrnutému: "Pravím ti, vstaň, vezmi své lůžko a jdi domů." A ihned před nimi vstal, vzal to, na čem ležel, šel domů a chválil Boha. Všechny zachvátil úžas a chválili Boha. Byli naplněni bázní a říkali: "Co jsme dnes viděli, je nad naše chápání."

Lukášovo evangelium 5,17-26

Ježíše provázela Boží moc. Ne moc provádět silvestrovské kousky pro pobavení zvědavců; ne moc, kterou by si získával popularitu; ne moc ke svéhlavému a prvoplánovému překračování lidských hranic, přírodních zákonitostí a všedních povinností. Krista Ježíše provázela Boží moc k uzdravování, ku pomoci potřebným lidem. A lidé tuto lásku vycítili a přicházeli za ním.

Nevíme, kdo byl ten chromý člověk; vidíme jen víru jeho přátel: Přinesli ho z kdovíjak velké dálky. Když se pro zástup nemohli dostat do domu, kde Ježíš pobýval, vynesli ho na střechu, rozebrali krytinu a spustili nosítka s pacientem přímo k Ježíšovým nohám. A Ježíš na jejich víru odpovídá. Nejprve jinak, než očekávali: odpouští chromému hříchy. Hřích je naše první, naše zásadní „nemoc“, kterou Ježíš chce svým slovem „uzdravit“. Hřích nás „ochromuje“ ve vztazích s lidmi i s Bohem, potřebujeme odpuštění, smíření s Bohem i s lidmi. Ježíš je nám chce dát. A na důkaz, že může hříchy odpouštět, Ježíš chromého uzdravuje také tělesně...

Ježíš je náš přítel, Spasitel. Ví, kde nás bota tlačí. Vidí naši slabost, zná naše omezení, není mu neznámý ani náš skrytý, možná skrývaný hřích. Vidí ale i naši víru v něj a na důvěru odpovídá důvěrou: odpouští nám, když ho prosíme, staví na nohy a vysílá znovu na cestu.

4. KDO JE PRO NÁS JEŽÍŠ: SYN BOŽÍ

Ježíš jim řekl: "Amen, amen, pravím vám: Syn nemůže sám od sebe činit nic než to, co vidí činit Otce. Co činí Otec, stejně činí i jeho Syn. Vždyť Otec miluje Syna a ukazuje mu všechno, co sám činí; a ukáže mu ještě větší skutky, takže užasnete. Jako Otec mrtvé křísí a probouzí k životu, tak i Syn probouzí k životu, které chce. Otec nikoho nesoudí, ale všechnen soud dal do rukou Synovi, aby všichni ctili Syna, jako ctí Otce. Kdo nemá v úctě Syna, nemá v úctě ani Otce, který ho poslal. Amen, amen, pravím vám, kdo slyší mé slovo a věří tomu, který mě poslal, má život věčný a nepodléhá soudu, ale přešel již ze smrti do života.

Janovo evangelium 5,19-24

Ježíš je Boží Syn. Co to znamená? Ježíš dělá věci, které dělá Bůh: Uzdravuje nemocné, jak čteme na začátku 5. kapitoly Janova evangelia před citovaným oddílem. Ježíš křísí mrtvé k životu: duchovně mrtvé volá k životu s Bohem – skrze odpuštění hříchů a dar víry -, ale v poslední den vzkřísí i doslova mrtvé. Je soudce světa, budeme se mu odpovídat, náleží mu božská čest. Ježíšovo slovo rozhoduje o věčném údělu. Jak se člověk staví k Ježíši – věří mu, ctí ho, nebo odmítá? -, tak se vlastně staví k Bohu. Ježíš je Syn Boží: to znamená, že dělá věci, které dělá Bůh; že v něm jedná Bůh; že svým životem ukázal, jaký je Bůh a kdo je Bůh.

Že je Syn Boží, znamená také toto: Bůh Ježíše miluje. Dává mu nahlížet do svých záležitostí, do svých božských úmyslů a plánů, skutků a divů, které lidem obvykle zůstávají nedostupné. Ježíš se Bohu „dívá přes rameno“ a učí se přímo od něj, Bůh mu všechno ukazuje: protože Ježíše neopakovatelným, nesrovnatelným způsobem miluje.

Ježíšovo synovství znamená ovšem také toto: Ježíš nejedná sám od sebe ani sám za sebe. Všecko, co umí, se naučil od Otce. Všecko, co dělá, mu Otec ukázal a dal udělat. Ježíš nechce ani nemůže jinak. Být Boží Syn pro něj znamená poslouchat a naplňovat, co chce Otec.

Po nás Otec chce, abychom jeho Syna ctili a věřili mu: jen tak jsme Božími dětmi. Po Ježíšovi přece Bůh chtěl, aby se stal naším Spasitelem.

5. KDO JE PRO NÁS JEŽÍŠ: ČLOVĚK

Tu s nimi Ježíš přišel na místo zvané Getsemane a řekl učedníkům: "Počkejte zatím zde, já půjdu dál, abych se modlil." Vzal s sebou Petra a oba syny Zebedeovy; tu na něho padl zármutek a úzkost. Tehdy jim řekl: "Má duše je smutná až k smrti. Zůstaňte zde a bděte se mnou!" Poodešel od nich, padl tváří k zemi a modlil se: "Otče můj, je-li možné, ať mne mine tento kalich; avšak ne jak já chci, ale jak ty chceš." Potom přišel k učedníkům a zastihl je v spánku. Řekl Petrovi: "To jste nemohli jedinou hodinu bdít se mnou? Bděte a modlete se, abyste neupadli do pokušení. Váš duch je odhodlán, ale tělo slabé." Odešel podruhé a modlil se: "Otče můj, není-li možné, aby mne tento kalich minul, a musím-li jej pít, staň se tvá vůle." A když se vrátil, zastihl je opět spící; nemohli oči udržet. Nechal je, zase odešel a potřetí se modlil stejnými slovy.

Matoušovo evangelium 26,36-44

Ježíš je Mesiáš a Pán, Spasitel a Syn Boží. To vše je ovšem coby člověk, právě člověk. Na Ježíši vidíme, kdo je Bůh. Ježíš panuje - poslušností až na kříž. Ježíš odpouští hříchy a zachraňuje - svou lidskostí, svým soucitem. Ježíš poslouchá Otce – musí však o poslušnost bojovat. V Ježíši k nám přišel Bůh na dotek: Bůh s lidskou tváří, lidský Bůh, Bůh lidí.

V předvečer jeho předpovídané smrti na Ježíše padl smutek a popadl ho strach. Prosil Boha o sílu, o úlevu, smlouval a ptal se na možnost, jak těžkému údělu uniknout. Opakovaně však dospěl k rozhodnutí, že Otce uposlechne. „Staň se vůle tvá“: to není *první* věta Ježíšovy modlitby, nýbrž věta *poslední*. Není to východisko jeho proseb, nýbrž konečné skóre jeho nočního zápasu. Není to zmožená rezignace, nýbrž jasné vítězství! Ani pro Ježíše nebyla víra a poslušnost samozřejmostí. „Nemohli jste jedinou hodinu bdít se mnou?“ ptal se učedníků, když tak hořce potřeboval, aby mu přátelé byli nablízku. A přece zůstal sám. A přece zůstal s Otcem. A Otec s ním. Ježíš byl člověk jako my, kromě hříchu.

Kde je naše lidské místo v tomto příběhu? Po Ježíšově boku! Chceme s ním bdít v modlitbě. Přiznávat svůj strach, smlouvat, hledat východiska, nacházet sílu k víře a poslušnosti, padat a znovu vstávat. Chceme prosit za svět. Jako on. Jako člověk Ježíš.

1. KDO JSME V JEŽÍŠI: KRÁLOVI VYSLANCI

Bylo před velikonočními svátky. Ježíš věděl, že přišla jeho hodina, aby z tohoto světa šel k Otcí; miloval své, kteří jsou ve světě, a prokázal svou lásku k nim až do konce. Když byli u večeře a ďábel již vložil do srdce Jidáše Iškariotského, syna Šimonova, aby ho zradil, Ježíš vstal od stolu a vědom si toho, že mu Otec dal všecko do rukou a že od Boha vyšel a k Bohu odchází, odložil svrchní šat, vzal lněné plátno a přepásal se; pak nalil vodu do umyvadla a začal učedníkům umývat nohy a utírat je plátnem, jímž byl přepásán. Přišel k Šimonu Petrovi a ten mu řekl: "Pane, ty mi chceš mýt nohy?" Ježíš odpověděl: "Co já činím, nyní nechápeš, potom však to pochopíš." Petr mu řekl: "Nikdy mi nebudeš mýt nohy!" Ježíš odpověděl: "Jestliže tě neumyji, nebudeš mít se mnou podíl." Řekl mu Šimon Petr: "Pane, pak tedy nejenom nohy, ale i ruce a hlavu!" Ježíš mu řekl: "Kdo je vykoupán, nepotřebuje než nohy umýt, neboť je celý čistý. I vy jste čistí, ale ne všichni." Věděl, kdo ho zradí, a proto řekl: Ne všichni jste čistí. Když jim umyl nohy, oblékl si svůj šat, opět se posadil a řekl jim: "Chápete, co jsem vám učinil? Nazýváte mě Mistrem a Pánem, a máte pravdu: Skutečně jsem. Jestliže tedy já, Pán a Mistr, jsem vám umyl nohy, i vy máte jeden druhému nohy umývat. Dal jsem vám příklad, abyste i vy jednali, jako jsem jednal já. Amen, amen, pravím vám, sluha není větší než jeho pán a posel není větší než ten, kdo ho poslal. Když to víte, blaze vám, jestliže to také činíte.

Janovo evangelium 13,1-17

Bůh dal Ježíšovi všecko do rukou: od Boha vyšel a k Bohu se nyní vracel. Nazítří očekávaná děsivá smrt na kříži pro něj byla cestou domů, do Boží slávy, na trůn náležející Božímu Synu.

Učedníci ovšem nemohli odejít s ním, museli – jako my - zůstat v tomto světě. Jak mají žít? Jak máme žít? Dívat se smutně do nebe? Vysedávat u okna, jestli se Pán Ježíš nevrací? Anebo snad žít jako dřív? Určitě ne! Ježíš se při poslední večeři ujal role služebníka a umyl přátelům nohy. Dokázal jim, jak moc je má rád, jak moc si jich váží, co všecko jim obětuje. Symbolicky jim také připomněl, že s ním jsou čistí - schopní vztahu s Bohem. Ovšem ne všichni; pouze ti, kdo mu zachovávají věrnost. Ale především učedníkům ukázal, jak mají po jeho odchodu k Otcí žít: kde bude jejich místo, jaký bude jejich úkol ve světě.

Jako nás Ježíš miloval, tak i my máme milovat své blízké. Jako on nám sloužil, tak také my si máme navzájem vycházet vstříc. Jako on nás očistil a uschoptil k víře, k životu, ke službě Bohu, tak i my se máme navzájem povzbuzovat a napomínat, být druhým oporou. „Sluha není větší než jeho pán,“ řekl Ježíš učedníkům. Jestliže on, Pán, nám sloužil, tím spíše služba sluší nám, jeho učedníkům, přátelům, jeho vyslancům. Tak budeme svědky o jeho lásce.

2. KDO JSME V JEŽÍŠI: UKŘIŽOVANÍ A VZKŘÍŠENÍ

Jsem ukřižován spolu s Kristem, nežiji už já, ale žije ve mně Kristus. A život, který zde nyní žiji, žiji ve víře v Syna Božího, který si mne zamiloval a vydal sebe samého za mne.

Galatským 2,19-20

Nevíte snad, že všichni, kteří jsme pokřtěni v Krista Ježíše, byli jsme pokřtěni v jeho smrt? Byli jsme tedy křtem spolu s ním pohřbeni ve smrt, abychom - jako Kristus byl vzkříšen z mrtvých slavnou mocí svého Otce - i my vstoupili na cestu nového života. Jestliže jsme s ním sjednoceni, protože máme účast na jeho smrti, jistě budeme mít účast i na jeho zmrtvýchvstání. Víme přece, že starý člověk v nás byl spolu s ním ukřižován, aby tělo ovládané hříchem bylo zbaveno moci a my už hříchu neotročili. Vždyť ten, kdo zemřel, je vysvobozen z moci hříchu. Jestliže jsme spolu s Kristem zemřeli, věříme, že spolu s ním budeme také žít. Vždyť víme, že Kristus, když byl vzkříšen z mrtvých, už neumírá, smrt nad ním už nepanuje. Když zemřel, zemřel hříchu jednou provždy, když nyní žije, žije Bohu. Tak i vy počítejte s tím, že jste mrtvi hříchu, ale živi Bohu v Kristu Ježíši.

Římanům 6,3-11

Kristus za nás zemřel! Ne proto, abychom nemuseli zemřít, nýbrž abychom, až uhodí naše poslední hodinka, umírali spolu s ním. Aby smrt pro nás nebyla tlustou čarou za existencí, nýbrž prahem, třebas i vysokým a bolestným, na cestě k věčnému životu. K tomu směřujeme a vírou očekáváme. Už tady a teď jsme ale skrze víru „v Kristu“, píše Pavel: Jsme s ním v jeho smrti i vzkříšení, visíme jakoby spolu s ním na kříži a ležíme v hrobě, a žijeme také jeho vzkříšeným životem. Co to znamená?

Apoštol vypráví o Kristu, a vlastně vypráví o sobě; a vypráví o sobě, a vlastně tak vypráví o Kristu. Ježíš byl ukřižován – a já s ním. Zemřel jsem tedy – zemřel jsem totiž s Kristem. A jestliže Kristus vstal z mrtvých, pak žije – a žiju tedy i já, s ním, v něm, ve víře v jeho lásku. A on žije ve mně. Jako by Ježíš a Pavel splývali v jedno; jako by se Pavel křtem „teleportoval“ na Golgotu a Ježíš naopak do Pavlova života. Dva překrývající se obrazy, dva hlasy souznící k nerozeznání; logika věty selhává, gramatika „nestíhá“: O kom je vlastně zrovna řeč: o Ježíši, anebo o mně?!

Co platí o Ježíši, platí i o mně! Co je jeho – jeho čistota, život -, náleží z Boží milosti také mně. A co je moje – smrt, hřích, nedověra -, vzal on na sebe. Martin Luther vyprávěl anekdotu: „Zaklepal tuhle u našich dveří ďábel, a že prý si přišel pro Luthera. Řekl jsem mu, že tu žádný Luther nebydlí. Že tu bydlí Kristus. A ďábel? Vzal nohy na ramena.“ Kdo věří, ten to má! Nyní: v náznacích zkušeností, v naději, v modlitbě, v Božím slovu a v církvi, v zápasu s hříchem. Až překročíme práh smrti, až nás Kristus vzkřísí z hrobu: naplno a skutečně! Jsme a budeme jeho a on náš.

3. KDO JSME V JEŽÍŠI: KRISTOVO TĚLO

Vybízím vás, bratří, pro Boží milosrdenství, abyste sami sebe přinášeli jako živou, svatou, Bohu milou oběť; to ať je vaše pravá bohoslužba. A nepřizpůsobujte se tomuto věku, nýbrž proměňujte se obnovou své mysli, abyste mohli rozpoznat, co je vůle Boží, co je dobré, Bohu milé a dokonalé. Každému z vás říkám na základě milosti, která mi byla dána: Nesmýšlejte výš, než je komu určeno, ale smýšlejte o sobě střízlivě, podle toho, jakou míru víry udělil každému Bůh. Jako je v jednom těle mnoho údů a nemají všechny stejný úkol, tak i my, ač je nás mnoho, jsme jedno tělo v Kristu a jeden druhému sloužíme jako jednotlivé údy. Máme rozličné dary podle milosti, která byla dána každému z nás: Kdo má dar prorockého slova, ať ho užívá v souhlase s vírou. Kdo má dar služby, ať slouží. Kdo má dar učit, ať učí. Kdo dovede povzbuzovat, nechť povzbuzuje. Kdo rozdává, ať dává upřímně. Kdo stojí v čele, ať je horlivý. Kdo se stará o trpící, ať pomáhá s radostí. Láska nechť je bez přetvářky. Ošklivte si zlo, Iněte k dobrému. Milujte se navzájem bratrskou láskou, v úctě dávejte přednost jeden druhému.

Římanům 12,1-10

Ježíš je náš přítel. Stejně tak jsme i my jeho přátelé, když naplňujeme jeho přikázání: milovat se navzájem (J 15,14).

Apoštol Pavel nás vyzývá, abychom přinášeli Bohu svoje tělo jako oběť. Ne však oběť mrtvou, pasivně ležící na oltáři; nýbrž oběť živou, činnou, aktivní, zasvěcenou naplňování Boží vůle. Prostřednictvím obětí se ve starém Izraeli lidé přibližovali Bohu. Nyní máme k dispozici své ruce a nohy, mysl i slova, to, co jsme a umíme. Jako lidi se smíme přibližovat k Bohu.

Apoštol ale dodává, že i Kristus má pozemské tělo. Sice v těle vstal z mrtvých a odešel k Otci, se svými lidmi je však spojen takovým způsobem, že věřící jsou jakoby údy jeho těla: církve je jeho tělem, tělem složeným z našich těl, životů, skutků, zápasů, selhání i vítězství, z naší služby. Bohu se obětujeme tehdy, když žijeme jako údy Kristova těla: pro Boha žijeme tehdy, když žijeme pro sestry a bratry. Bůh každému z nás přidělil zvláštní místo ve světě, v rodině i ve sboru: skrze každého z nás působí. Řecké slovo „charisma“ znamená „působení milosti“: Boží láska je činná skrze naše činy, slova a postoje.

Kde je Bůh, tam je láska – a kde je láska, tam je Bůh. Kde se máme navzájem rádi, tam jsme přáteli nejen sobě navzájem, tak jsme i přátelé Kristovi.

4. KDO JSME V JEŽÍŠI: BOŽÍ DĚTI

Zákon byl naším dozorcem až do příchodu Kristova, až do ospravedlnění z víry. Když však přišla víra, nemáme již nad sebou dozorce. Vy všichni jste přece skrze víru syny Božími v Kristu Ježíši. Neboť vy všichni, kteří jste byli pokřtěni v Krista, také jste Krista oblékli. Není už rozdíl mezi židem a pohanem, otrokem a svobodným, mužem a ženou. Vy všichni jste jedno v Kristu Ježíši. Jste-li Kristovi, jste potomstvo Abrahamovo a dědicové toho, co Bůh zaslíbil. Chci říci: Pokud je dědic nezletilý, ničím se neliší od otroka, ač je pánem všeho. Je podřízen poručníkům a správcům až do doby, kterou otec předem stanovil. Tak i my, když jsme byli nedospělí, byli jsme otroky vesmírných mocí. Když se však naplnil stanovený čas, poslal Bůh svého Syna, narozeného z ženy, podrobeného zákonu, aby vykoupil ty, kteří jsou zákonu podrobeni, tak abychom byli přijati za syny. Protože jste synové, poslal Bůh do našich srdcí Ducha svého Syna, Ducha volajícího Abba, Otče. A tak už nejsi otrok, nýbrž syn, a když syn, tedy z moci Boží i dědic.

Galatským 3,24 – 3,7

S Ježíšovým příchodem nastala změna. Věřící z židovského národa, stejně jako z ostatních národů byli uznáni jakoby „plnoletými“. Apoštol Pavel říká: dosud nás střežil Boží zákon, tak jako dítě bývá svěřeno do péče vychovatelů: Zákon nás učil, co je správné, chránil nás před vlastní nerozumností a dětinskostí, a také trestal naši svéhlavost. Pod jeho dohledem vládlo relativní bezpečí; zato jsme byli nesamostatní. Když však přišel Ježíš, Boží Syn, coby Žid sám podrobený zákonu, nastala i nám doba dospělosti, svobody, vlastní odpovědnosti. Kdo v něj věří, toho Bůh adoptuje za syna a dceru a stává se majitelem Božích zaslíbení - stává se spolu s Ježíšem *Božím* dědicem.

Ovšem nejen v dějinách lidstva, ale i v osobním životě přichází doba dospělosti: čas vzít život do vlastních rukou, zúročit, co jsem se naučil, co jsem přijal a zdědil. A také v duchovním životě nastává okamžik, kdy za mě nebudou mluvit rodiče nebo vedoucí a učitel v besídce a dorostu. Nýbrž sám za sebe se smím, musím rozhodnout, jestli chci vzít víru v Krista osobně a vážně. Dobrým způsobem, jak takové rozhodnutí pro Krista vyjádřit, je křest.

Ve křtu jsme si všichni rovni, píše apoštol. Muži i ženy, chudí i bohatí, černí i bílí. Ve křtu nás Bůh všechny spojuje v jedno s Pánem Ježíšem Kristem a spolu navzájem. Ve křtu mi Bůh dosvědčil, že mě přijal do rodiny: že když patřím jeho Synu, tak jsem Ježíšův bratr, Ježíšova sestra.

5. KDO JSME V JEŽÍŠI: JEHO LIDÉ

Když nastala hodina, usedl ke stolu a apoštolové s ním. Řekl jim: "Velice jsem toužil jíst s vámi tohoto beránka, dříve, než budu trpět. Neboť vám pravím, že ho již nebudu jíst, dokud vše nedojde naplnění v království Božím." Vzal kalich, vzdal díky a řekl: "Vezměte a podávejte mezi sebou. Neboť vám pravím, že od této chvíle nebudu pít z plodu vinné révy, dokud nepřijde království Boží." Pak vzal chléb, vzdal díky, lámal a dával jim se slovy: "Toto je mé tělo, které se za vás vydává. To číňte na mou památku." A právě tak, když bylo po večeři, vzal kalich a řekl: "Tento kalich je nová smlouva zpečetěná mou krví, která se za vás prolévá."

Lukášovo evangelium 22,14-20

Jestliže se v Ježíši stalo Boží slovo tělem, člověkem (J 1,1.14), pak smíme my lidé směle zůstat lidmi. Lidmi z masa a kostí, lidmi, kteří mají své sny a touhy, své limity i chyby. Skrze víru navíc smíme být *Božími* lidmi: lidmi v jeho službách; lidmi, kteří počítají s Bohem a s nimiž se v nebi taky počítá. Smíme být pozemšťany, kteří ovšem mají „nebeské“ vyhlídky!

Vpředvečer smrti Ježíš toužil po blízkosti svých přátel. Věděl, že už s nimi nikdy nebude jíst a pít; dokud dějiny nedojdou cíle svých zmatených cest, dokud Bůh celému světu naplno nezjeví, že Ježíš je Král. Zatím se ale s přáteli loučí: odchází na smrt, odchází k Otci. Jeho židle u stolu zůstane propříště prázdná. Jeho místo nedokáže nikdo zaplnit. Proto učedníkům pošle Ducha svatého; ale zanechává jim také něco na památku: Nařizuje, aby učedníci spolu jedli chléb a pili víno a připomínali tak sobě i světu, že Ježíš pro ně vydal na kříži život. A že když společně jí chléb a pijí víno – „mé tělo“ a „mou krev“, jak vysvětluje Ježíš –, jsou „jeho krev a tělo“, jak se v Bibli říká: jeho bratři, jeho rodina.

A my? Stoluje Ježíš s námi? Nepřipomíná nám každá sborová slavnost Večeře Páně spíše to, že Ježíš odešel a ještě se nevrátil? Ano, jistě. Připomíná nám ovšem také, že Ježíš nás miloval a vydal pro nás svůj život. Že vstal z mrtvých a nyní kraluje a očekává dovršení Božího díla. A taky že je nám odpuštěno a Bůh s námi skrze Pána Ježíše uzavřel smlouvu: že jsme jeho lidé, že se s námi lidmi v nebi počítá. V každé slavnosti Večeře Páně nás Kristus skrze Ducha svatého sytí sám sebou a ujišťuje nás o své lásce: „Jste moji a já váš. Buďte mezi sebou jedno.“

NA PŘIPOMÍNKU PROGRAMU Z ROKU 2012 - 2013
LITOMYŠLSKÝM MLÁDEŽNÍKŮM VĚNUJE
DAVID B.